

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 797/2014/6. szám

A Kúria az Izsó és Tóth Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: Dr. Izsó István ügyvéd) által képviselt **I.r. Felperes** és **II.r. Felperes** (mindketten: **cím**) felpereseknek a Dr. ... idegenrendészeti igazgató és Dr. ... kormánytisztviselő által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. április 1. napján kelt 3.K.32.629/2013/7. számú jogerős ítélete ellen a felperesek által 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.32.629/2013/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy külön-külön fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az I.r. felperes mongol állampolgár, a II.r. felperes az ő házastársa. Az I.r. felperes 2008. évben érkezett hazánkba keresőtevékenység céljából, s mint ilyen szerzett tartózkodási engedélyt, melyet folyamatosan hosszabbított az idegenrendészeti hatóság.

Az I.r. és II.r. felperes - aki szintén keresőtevékenység célú engedéllyel tartózkodott hazánkban - tartózkodási engedélyeit az idegenrendészeti hatóság visszavonta. A felperesek kereseteit a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletével elutasította.

A felperesek újabb tartózkodási engedély iránti kérelmükkel egyidejűleg az engedély magyarországi előterjesztése iránt méltányossági kérelmet is benyújtottak. Az idegenrendészeti hatóság mindenképp a méltányossági kérelem kérdésében döntött, és az I.r. felperes kérelmét 2013. július 12. napján kelt 106-1-34437/1/2013-T. számú, a II.r. felperes kérelmét 2013. április 30. napján kelt 106-1-19457/1/2013-T. számú határozataival elutasította.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró alperes az I.r. felperesre vonatkozó elsőfokú határozatot 2013. szeptember 5. napján kelt 106-T-22125/2/2013. számú, a II.r. felperesre vonatkozó elsőfokú határozatot 2013. június 7. napján kelt 106-T-12618/1/2013. számú határozatával helybenhagyta. A határozatok indokolása szerint a felperesek nem igazoltak olyan kivételes méltánylást érdemlő körülményt, amely a tartózkodási engedély kérelem magyarországi benyújtását indokolná. Az alperes kifejtette, hogy a II.r. felperes a másodfokú eljárás során nem terjesztette elő fellebbezése indokait, míg az I.r. felperes fellebbezésében hivatkozott azon körülményt, hogy rendelkezik a keresőtevékenység feltételeivel, a méltányossági kérelem vonatkozásában nem tartotta értékelhetőnek. Az alperes utalt a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 47.§ (1), (2), (4) és (4a) bekezdéseire.

Az elsőfokú bíróság a felperesek kereseteit elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott a Vhr. 47.§ (4) bekezdés a) pontjára, mely szerint a kivételes méltánylást érdemlő körülmény különösen a családegyesítés vagy a gyógykezelés. Erre a két példára utalva kifejtette, hogy a jogalkotó milyen súlyú és jelentőségű körülményt tartott eléggé méltányolható indoknak. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesek által felhívott érvek egyfelől a jogalkotó által elvárt magatartásból adódnak, másfelől a tartózkodási engedély elbírálása körében értékelhetőek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kiutazás és annak következményei ideiglenes jelegűek, a felperesek kiskorú gyerekekről nem gondoskodnak, a kérelmük hazájukban való előterjesztése nem veszélyezteti a családi együttélést.

Összegezve megállapította, hogy a felperesek nem igazoltak olyan körülményt, amely alapján számukra a magyarországi előterjesztés engedélyezhető lenne.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmükben a felperesek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezését, ezáltal a kereseti kérelmeknek megfelelő döntés meghozatalát kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet jogsértő, sérti az Alaptörvény VI. cikkét, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1)-(2) bekezdéseit, a 2.§ (3) bekezdését, 7.§-át, az 50.§ (1) és (6) bekezdéseit, a 72.§ (1) bekezdés ea-ec) pontjait, a Vhr. 47.§ (1) és (4) bekezdés a) pontját és (4a) bekezdését. A felperesek sérelmezték, hogy a perben előadott érveiket a bíróság nem súlyuknak megfelelően kezelte. A felperesek hivatkoztak két olyan elsőfokú ítéletre, amelyben a kérelmezők javára született döntés. Kifogásolták, hogy az alperes - amennyiben nem látta kérelmüket teljesíthetőnek - miért nem bocsájtott ki hiánypótlási felhívást.

Kifejtették, hogy a kérelem Magyarországon kívüli előterjesztése esetén legalább fél évig zajló eljárásnak lennének kitéve, amely alatt hazánkban kiépített egzisztenciájuk elenyészne, munkáltatójuk új munkavállalókat keresne. A jelentős földrajzi távolság folytán a kiutazás jelentős költséggel járna, és szemben az elsőfokú bíróság véleményével, éppen az idő- és költségtényezők azok, amelyek kimerítik a különös méltánylást érdemlő körülmények fogalmát. Hangsúlyozták, hogy a jogszabály által példálózó jelleggel említettek mellett a hatóságnak módja van más körülményeket is értékelni, mint például a munkavégzés, családegyesítés. Az utóbbira nézve kifejtették, hogy miután a kérelmeiket az idegenrendészeti hatóság külön-külön bírálta el, mindvégig fennállt annak a veszélye, hogy mint házastársak egymástól elszakadnak. E körben utaltak az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikk 2. pontjára és az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére. Utóbbi jogszabályok nemcsak a magyar állampolgárookra, hanem mindenkire vonatkoznak.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet - miként az alperesi határozatok is - megfelelnek a jogszabály előírásainak. Az alperes véleménye az volt, hogy felpereseknek a Kfv.III.37.205/2010/5. számú ítéletre való hivatkozása azért nem foghat helyt, mert abban a Legfelsőbb Bíróság nem foglalt állást, mi tekinthető különös méltánylást érdemlő körülménynek. Az alperes előadta, hogy a kérelmezők többségének hasonló helyzetben nem okoz problémát a hazájában történő ügyintézés. Az alperes hivatkozott a Fővárosi Törvényszék 24.K.30.024/2012/6. számú és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.30.029/2013/6. számú ítéleteire, melyekben kifejtésre került, hogy a különös méltánylást érdemlő körülmény jellemzője az is, hogy azt nem az érintett alakítja ki további hivatkozási céllal. Egyebekben a korábbi nyilatkozataiban előadottakat a továbbiakban is fenntartotta.

A felperesek felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozatok jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A per tárgyát képező méltányossági kérelemről való alperesi döntés jogszerűsége tekintetében mind a felperesek, mind az alperes a Vhr. 47.§ (4) bekezdésére hivatkozott.

A Kúria álláspontja, az hogy miután a fenti jogszabály nem

tartalmazza a méltányossági okok taxatív felsorolását, a döntés minden esetben az egyedi ügyben felhozott körülmények értékelését jelenti. Figyelemmel arra, hogy a tartózkodási engedély kiadása iránti eljárás éppúgy kérelemre induló eljárás, mint a méltányossági kérelem tárgyában folyó eljárás, hiánypótlás kibocsátására két okból sem volt szükség. Egyfelől a kérelem alátámasztása, a különös méltánylást érdemlő körülmények nevesítése, valóságtartalmuk igazolása a felpereseket terhelte, a hatóságnak nem feladata további körülmények utáni kutatás. Másfelől az általuk felhozott indokokat a hatóság nem vitatta, így ezek további hiánypótlás útján való alátámasztására nem volt szükség. Ennélfogva alaptalan az a felperesi hivatkozás, hogy a hatóság megsértette a Ket. 37.§-ában foglaltakat.

A Kúria a Kfv.III.37.492/2013/5. számú ítélettel egyezően rámutat arra, hogy a jogszerű tartózkodási célon túlmenő indokokat kell felsorakoztatni ahhoz, hogy a Vhr. 47.§ (4) bekezdés a) pontja szerinti méltányosság a kérelmező felperesek esetében gyakorolható legyen. Az, hogy a felperesek tartanak magyarországi egzisztenciájuk felszámolódásától, önmagában nem tekinthető a méltányossághoz elegendő indoknak, további többletkörülmény igazolására van szükség.

A többletkörülmény igazolása a felperesek feladata, az alperest pedig az elé tárt tények mérlegelése körében széles értékelési szabadság illeti meg, melynek egyetlen korlátja, hogy a hatóság köteles döntését kellően - okszerűen és logikusan - megindokolni. Az alperes nem támaszthat e mérlegelés során olyan követelményeket, amelyek aránytalanul elnehezítik, vagy lehetetlenné teszik a méltányossági kérelem pozitív elbírálását. A Kúria ésszerű méltányossági indoknak látja például, ha a kérelmezőnek olyan tartózkodási joggal bíró kiskorú gyermeke van, aki ellátásra szorul, vagy olyan hozzátartozója van, aki gondozásra szorul, így a távollét súlyos következményekkel járna.

Egy ilyen körülmény kellő valószínűsítése az egyéb méltányossági körülményekkel megerősítve, mint amilyen a távoli származási ország, az elégtelen diplomáciai-konzuli kapcsolatok, stb. a méltányosságra alapot adhatnak.

Az a tény, hogy a felperesek származási országa és Magyarország között nagy a földrajzi távolság, nagy idővesztéssel és költséggel járna a kiutazás, nem olyan körülmények, amelyek a méltányosság gyakorlását önmagukban indokolják, tekintve, hogy ezek általános körülmények, így a főszabály alkalmazására vonatkozó előírást üresítené ki ezek automatikus elfogadása.

A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperesek olyan többletindokra, amely a kivételes méltánylást alátámasztja, nem hivatkoztak. A család széthullásának veszélye nem áll fenn, egyfelől azért nem, mert ügyükben azonos döntés született, a

külföldi kérelmezést együtt bonyolíthatják le, másfelől azért nem, mert a felperesek nem gondoskodnak kiskorú gyermekről, így folyamatos magyarországi jelenlétüket nem indokolja családi körülmény. Ezért a hatóság és az elsőfokú bíróság is okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felpereseknek a főszabály szerint kell a tartózkodási engedély kérelmüket előterjeszteni, a méltányossági kérelmük nem teljesíthető.

A felperesek a fentiekre tekintettel alaptalanul érveltek azzal, hogy a hatósági eljárások és az azokat törvényesnek minősítő ítélet sérti a Ket. 1.§ (1)-(2) bekezdéseiben, 2.§ (3) bekezdésében foglaltakat, mert a hatóság jól értelmezte az alkalmazandó jogszabályt, és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó kötelezettségének is eleget tett. A költségtakarékosság alapvető követelménye a hatósági eljárásra és nem a későbbi felperesi kiadásokra vonatkozik, így a kérelem főszabály szerinti előterjesztésének elvárása sem sértheti ezen előírást.

A hatóság azzal, hogy a törvényi előírás szerint várja el a tartózkodási engedély iránti kérelem előterjesztését, nem sérti a családi élet tiszteletben tartására vonatkozó egyezményi és alaptörvényi követelményt. A családi élet tiszteletben tartása nem ró az államra a felperesek által elvárt kötelezettséget, tekintve, hogy az nem egy korlátozhatatlan jog.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest az eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részére - pernyertessége ellenére - a Pp. 75.§ (1) és (3) bekezdései alapján perköltség nem állapítható meg, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A pereszes felperesek Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján - az önállóan előterjesztett keresetlevélre tekintettel - külön-külön kötelesek a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2015. január 28.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Krajcsovics Józsefné Dr. Illés Ibolya s.k. bíró